Naplómból,
hogy többé ilyen
ne lehessen
Gera Dániel

Naplómból, hogy többé ilyen ne lehessen

Mindenki sejtette, hogy előbb-utóbb bekövetkezik. Aztán amikor megtörtént, mégsem hitte el senki. Pedig még előtte tudtunk volna tenni valamit. Valamit, ami megváltoztatja egyesek érdekeit, hogy többé ilyen ne legyen…

Saját szemünknek sem hittünk, az elménk egyszerűen nem volt képes felfogni. Félelem, üldöztetés, bujkálás és folyamatos menekülés… Álmatlan éjszakák ismeretlen helyeken, hidegben, sötétben, éhesen. Közben a fejünk fölött pedig olyan zajok, amelyektől már akkor is rettegtünk, amikor még nem is ismertük őket. Mert mi szerencsések voltunk, mi még nem éltünk meg ilyet. Háborút.

De jó is történt ám. Például még soha nem hallottam a kisöcsémet énekelni. Mindig kis félénk volt, mégis dalolt a többi kicsivel, még akkor is, ha anyával tudtuk, hogy valószínűleg most is éhes… Gyakran múlatta az események alatt így az időt. Meg játékkal, amelyeket mindig azokkal a pajtásaival játszott, akiket legfeljebb csak néhány éjszakáig ismerhetett. Mintha segítene nekünk azzal, hogy megmutatja nekünk, ő nem fél.

Anya viszont aggódott nagyon. Értünk is, de leginkább apáért, aki nem lehetett velünk, mert mennie kellett… Néha este könnyeivel küszködve mondogatta: „Remélem, apátokból nem lesz hős…” Öcsike ezt még

nem értette, én már igen. És bár nagyon jól tudom, hogy anya mire gondolt, számomra apu már akkor is régen hős volt. Este füleltük a friss híreket, hátha megtudunk valamit, bármit… Akkor is hallgattuk, amikor a pincében a lámpák még csak nem is pislákoltak, mivel áram az nem mindig volt. Ekkor a pár elem azonban nagyon jó szolgálatot tett… Aztán reggel mentünk tovább azzal, amivel tudtunk és arra, amerre lehetett. Amerre nem féltünk, hogy gond lesz…

Egy nő, egy lány és egy fiú, így hárman alkottunk egy csapatot. Egy nem túl erős, mégis rendületlenül bizakodó egységet. Mert bár sosem láttunk előre, minden nap úgy hittük, hogy előbb-utóbb vége lehet ennek az egésznek. Bármi is történt, mindig reménykedtünk a holnapban…

Hogy fajult ez idáig? Tudtuk, hogy borzalmas dolgok ezek, mi kisemberek mégsem tettünk eleget ellene, hogy megelőzzük… De mit kellene ahhoz mondanunk, mit kellene majd cselekednünk, hogy ha ez a mostani egyszer véget ér, utána már ne történhessen ilyen soha többet? Ne csak itt, máshol se… Lehet, hogy mi emberek mindig túl későn kapunk észbe? Lehet, hogy emiatt éberségünk híján már nem tudjuk megakadályozni mindazt, ami történni fog? Talán. Most viszont már csak tehetetlenül sodródunk az árral…

Talán a rendszerben van a hiba, hogy ez időről időre, újból bekövetkezhet? Vagy magában az emberekben, hogy külön még csak-csak okosak vagyunk, de együtt mégis oly buták? Nem tudom… Már beszéltem anyával is erről. Ő sem tudja. Ő csak aggódik…

Úgy tudod, a híradó a valóságot mutatja, aztán mégis kiderül, hogy semmi sincs úgy. Szörnyű volt megtudni, hogy a média mégsem az igazságot mondta el… Mert az igazság nagyon ügyesen megbújik a sokféle hazugság közt. Arról már tanultam, hogy vannak különböző államformák meg politikai rendszerek. Van demokrácia, autokrácia, teokrácia meg ki tudja mind felsorolni, egyebek…, de bevallom, fogalmam sincs, hogy hogyan is kellene ezeknek jól működniük. Én nem tudom… Valaki tudja? Mert most csak azt látom, hogy bármelyikről is legyen szó, valahol ott szabadulnak el a dolgok, amikor a híradásokban önös érdekektől vezérelve elkezdik befolyásolni az embereket, rossz irányba terelni a nyájat. Mert amit biztosan tudok, hogy az emberek nagyon megtéveszthetőek lettek a hiszékenységük miatt. Mi is hiszékenyek vagyunk anyával. Hisszük, hogy holnap vagy holnapután vége lehet ennek, és mehetünk vissza. Bár a házunk már nem áll… De majd apa is újra velünk lesz, és apával felépítjük. Apával minden sikerül. Talán hamarosan láthatom, remélem, még láthatom…

Vajon lehetséges lenne egy olyan rendszer, egy az összes ország által elfogadott béke szabályrendszer, amely minden egyéb „krácia” fölött áll? Amelybe mindenki beleegyezik és amely minden ember számára biztosítja, hogy egy hatalmi vezetés – legyen az egyetlen személy, egy kiváltságos csoport, vagy akár egy számítógépes algoritmus – soha ne birtokolhassa annyira az emberek híreit, hogy az tömegek előtt legitimálhasson egy másik országgal kapcsolatos vagy akár egy országon belüli szörnyűséget?

Tudom, most még biztosan túl egyszerűen látom a dolgokat. De azt viszont már tudom, hogy az alapértékeket nem is kell bonyolultan látni ahhoz, hogy betartsuk őket…

Politikusok, diplomaták, világcégek vezetői! Ti okosak vagytok, azért vagytok ott, ahol vagytok. Ki tudtok találni valamit nekünk…, ugye? Ki más tudná megvalósítani, ha nem Ti? Mi várunk rátok. Ti ugye nem vártok ránk? Kérlek, segítsetek! Mert addig még sok mindenről nagyon nehéz lesz beszélnem… És mások sem fognak sokat beszélni, nem mernek… Csak a kisöcsém énekel tovább, ő viszont legalább mindig tiszta szívből…

Mindenki sejtette, hogy előbb-utóbb bekövetkezik. Aztán amikor megtörtént, mégsem hitte el senki. Pedig még előtte tudtunk volna tenni valamit. Valamit, ami megváltoztatja egyesek érdekeit, hogy többé ilyen ne lehessen…

Utószó

Kedves Olvasó,

Remélem, elnyerte a tetszésed az írás. Ha gondolod, ne feledj el visszatérni oda, ahonnan ezt letöltötted vagy megszerezted. Szívesen várom a véleményed, visszajelzésed róla, ezzel sokat segítesz.

Ugyanott valószínűleg találsz még mást is, úgyhogy válogass kedvedre, további jó olvasgatást kívánok! Alább egy kis kedvcsináló. ☺

Mi történt? Egyszer bekapcsoltak benned valamit… Nem tudod, pontosan hogyan is tették, de már nincs visszaút. Valami elkezdett működni, ami idáig csak rejtve volt meg ott, legbelül… Nem tudod, hová vezet a változás, de már új elméd, új értelmed vezet téged, parancsol neked. Övé a jövőd. Övé az összes cselekedeted…

	„Az utazó” című (önálló) rész önmagában is három kisebb történetet foglal magába. Különlegessége, hogy a sztorik alapjául egy nagyon bizarr álom szolgált…, ezáltal a három kis rész már külön is, de mindet egyben tekintve még inkább rendkívüli kalandokba vezeti az olvasót.
	A „Kikapcsolva” című (önálló) rész egy korántsem mindennapi, fordulatos történettel igyekszik elszórakoztatni annak olvasóját, Téged. A sztori egy olyan másik világot mutat meg, amely közelebb van, mint gondolnád... Két főiskolás hallgató valami újat fedez fel az elméjük mélyében. Vajon átléphetnek az új világba?
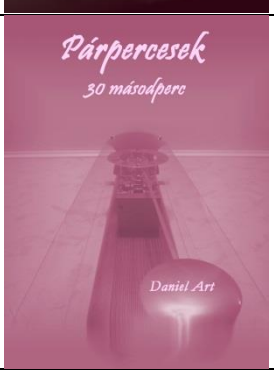	*Egy parányi romantika.* *30 másodperc - ami alatt bármi megtörténhet, ami alatt valami teljesen új kel bennünk életre...* *Ne felejts el kinézni az ablakon.* *(ingyenes)*

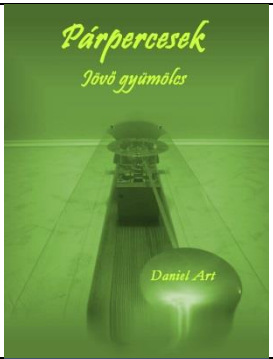	*"Én szeretném, ha jövőre ugyanekkor jobb lenne az íze. És Te?"* *Egy gondolat a jövődről, tegyél érte, amíg tudsz...* *(ingyenes)*
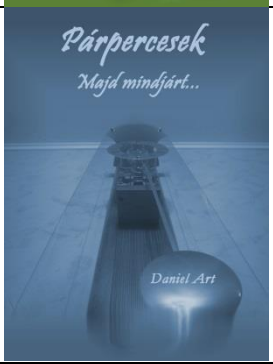	*"Emlékszem, a régi időkben egyszer egyikük teljes automatizériát emlegetett, vagy valami ilyesmit... Meg hogy valami önvezető izék hozzák majd az ételünket is, hogy ők fontosabb dolgokkal törődhessenek..."* *Egy apró szatíra arról, hogy néha nézz fel, vagy legalábbis nézz előre.* *(ingyenes)*

További hasznos linkek:
(QR kód beolvasásakor ügyelj arra, hogy a telefonodon csak a beolvasni kívánt ábra látszódjon, a szomszédos ne lógjon be a kamerába. ☺)

Ahol a történeteket találod:

(Google Play Books) https://play.google.com/store/books/author?id=D%C3%A1niel+Gera	

Ahol támogathatod új történetek létrejöttét, támogathatod azok fordítását más nyelvre, vagy támogathatsz bármit, ami ezzel kapcsolatos:

Buy me a coffee https://www.buymeacoffee.com/danielart	
Patreon https://www.patreon.com/dartworkshop	

Paypal https://www.paypal.me/danielartworkshop	

És ahol még más érdekes dolgokat is fellelhetsz:

Daniel Art's page: https://dartworkshop.wordpress.com/	

Nyugodtan küldj tovább a barátaidnak, miért ne olvashatnának el ők is ezt-azt. ☺

További jó olvasgatást,
Daniel Art